

POSTANOWIENIE

Dnia 9 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Władysław Pawlak (przewodniczący)

SSN Paweł Grzegorzcyk

SSN Monika Koba (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi T. K. o wznowienie postępowania
w sprawie z powództwa I. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w K. (obecnie C. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K.)
przeciwko T. K.
o zapłatę,
zakończonego wyrokiem Sądu Okręgowego
w K. z dnia 6 lutego 2015 r., XII Ga [...],
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 września 2021 r.,
zażalenia T. K.
na postanowienie Sądu Okręgowego w K.
z dnia 5 maja 2021 r., sygn. akt XII Ga [...],

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 5 maja 2021 r. Sąd Okręgowy w K. odrzucił skargę
pозwanego T. K. o wznowienie postępowania w sprawie z powództwa I. spółki z
ograniczoną odpowiedzialnością w K. (obecnie C. spółka z ograniczoną
odpowiedzialnością w K.) przeciwko T. K. o zapłatę, zakończonego wyrokiem Sądu
Okręgowego w K. z dnia 6 lutego 2015 r., (XII Ga [...]) oddalającą apelację

pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 31 marca 2014 r. zasądzającego od pozwanego na rzecz powódki kwotę 41.775,10 zł z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu.

Od powyższego postanowienia zażalenie do Sądu Najwyższego złożył pełnomocnik pozwanego zaskarżając je w całości (k. 112 - 113). Zażalenie nie zostało podpisane, brak dowodu jego opłacenia i doręczenia jego odpisu powódce. Czynności zmierzające do zobligowania pełnomocnika pozwanego do usunięcia braków formalnych zażalenia Sąd przedstawiający zażalenie uznał za zbędne, przyjmując że w obecnym stanie prawnym zażalenie do Sądu Najwyższego na postanowienie odrzucające skargę o wznowienie postępowania jest niedopuszczalne (k. 119).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z aktualnym, właściwym na dzień wydania zaskarżonego postanowienia i wniesienia zażalenia, brzmieniem art. 394¹ § 1 k.p.c., zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną oraz na postanowienie sądu drugiej lub pierwszej instancji odrzucające skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Zgodnie zaś z art. 394¹ § 1¹ k.p.c., zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje także w razie uchylenia przez sąd drugiej instancji wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Z dniem 7 listopada 2019 r. na mocy ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2019 r., poz.1469 ze zm.; dalej: „ustawa nowelizująca z dnia 4 lipca 2019 r.” lub „ustawa”) został uchylony art. 394¹ § 2 k.p.c., który stanowił, że w sprawach, w których przysługuje skarga kasacyjna, zażalenie przysługuje także na postanowienie sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie, z wyjątkiem postanowień, o których mowa w art. 398¹ k.p.c., a także postanowień wydanych w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji. Ten właśnie przepis w poprzednim stanie prawnym był podstawą dopuszczalności zażalenia do Sądu Najwyższego na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem tego

sądu, gdyż postanowienie takie kwalifikowane było - w rozumieniu tego przepisu, jako kończące postępowanie w sprawie (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2006 r., II CZ 85/06, niepubl., z dnia 20 czerwca 2008 r., IV CZ 36/08, niepubl., i z dnia 4 lipca 2008 r., I CZ 139/07, OSNC - ZD 2009, nr A, poz.18).

Należy więc przyjąć, że katalog postanowień zaskarżalnych do Sądu Najwyższego jest zamknięty i aktualnie obejmuje tylko postanowienia o odrzuceniu skargi kasacyjnej i skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, a także orzeczenia kasatoryjne sądu drugiej instancji. W obecnym stanie prawnym zażalenie wniesione do Sądu Najwyższego na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę o wznowienie jest zatem niedopuszczalne (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 2020 r., III CZ 13/20, niepubl., z dnia 23 czerwca 2020 r., IV CZ 17/20, niepubl., z dnia 30 września 2020 r., I CZ 37/20, niepubl., i z dnia 13 maja 2021 r., III CZ 15/21, niepubl.). Ustawa nowelizująca z dnia 4 lipca 2019 r. weszła w życie w dniu 7 listopada 2019 r., i znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie, skoro zarówno zaskarżone postanowienie zostało wydane i zażalenie zostało wniesione, po jej wejściu w życie (art. 9 ust. 1 i 2 ustawy) (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 2020 r., III CZ 10/20, niepubl. i z dnia 19 grudnia 2019 r., V CZ 90/19, niepubl.).

Ubocznie dostrzeżenia wymaga, że w niniejszej sprawie zażalenie do Sądu Najwyższego na postanowienie Sądu drugiej instancji o odrzuceniu skargi o wznowienie postępowania nie przysługiwałoby także w stanie prawnym obowiązującym przed wejściem w życie ustawy nowelizującej z dnia 4 lipca 2019 r. Ze względu na wartość przedmiotu sporu (41.775,10 zł) postanowienie o odrzuceniu skargi o wznowienie postępowania dotyczyło bowiem sprawy o prawa majątkowe w której skarga kasacyjna nie przysługuje (art. 398²§ 1 k.p.c.).

Wobec niedopuszczalności zażalenia zbędne było podejmowanie przez Sąd Okręgowy czynności zmierzających do usunięcia jego braków formalnych, opłacenia i doręczenia stronie przeciwnej.

Z przytoczonych względów, na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z art. 398⁶ § 3 oraz w związku z art. 398⁶ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

jw